

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบชุดซ่อมเสริม
เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โดย

นางสาวนลินรัตน์ วิเศษวรพงศ์

ครูผู้สอน

สาขาวิชาการบัญชี

วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ

เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ปีการศึกษา 2558

ชื่อผลงานวิจัย : การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบชุดซ่อมเสริม เรื่องการคำนวณ
ภาษีมูลค่าเพิ่ม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวนลินรัตน์ วิเศษวรพงศ์

ตำแหน่ง : ครูผู้สอน

วุฒิการศึกษา :ปริญญาตรี

สถานศึกษาที่ติดต่อ :วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ 88 สุขุมวิท73 พระโขนงเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10260

ปีที่ทำวิจัยเสร็จ : ปีการศึกษา 2558

ประเภทงานวิจัย : ประเภทการเรียนการสอน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบชุดซ่อมเสริม เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม วิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนระดับชั้น ปวช.2/31 แผนกบัญชี ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ วิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เอกสารประกอบการเรียนรู้ แบบทดสอบ และแบบฝึกทักษะ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการหาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบการทำแบบทดสอบ นักเรียนจำนวน 8 คนทำแบบทดสอบ ได้ถูกต้องมากขึ้นซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือเกณฑ์ผ่านต้องได้คะแนน 60 % ขึ้นไป โดยจากผลการทดสอบ คะแนนของนักเรียนก่อนการใช้แบบฝึก มีค่าเฉลี่ยทั้งหมดเท่ากับ 2.63 หรือ 26.25 % และคะแนนของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึก มีค่าเฉลี่ยทั้งหมดเท่ากับ 7.50 หรือ 75.00 % ผลสรุปคือ นักศึกษาผ่านเกณฑ์ทุกคน ซึ่งแสดงว่าแบบฝึกทักษะที่ใช้ในการแก้ปัญหา เป็นเครื่องมือที่ทำให้ นักศึกษามีความรู้มากขึ้น ส่งผลให้นักศึกษาผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การบัญชีเป็นวิชาที่มีความสำคัญวิชาหนึ่ง เนื่องจากข้อมูลทางบัญชีมีประโยชน์ต่อบุคคลหลายด้าน เช่น เป็นข้อมูลที่ใช้ในการตัดสินใจทางธุรกิจ หรือทางเศรษฐกิจ ดังนั้นบัญชีจึงเป็นวิชาที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของบุคคลหลายฝ่าย การเรียนรู้วิชาบัญชี จึงเน้นทั้งด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการคำนวณ ซึ่งมีลักษณะที่ค่อนข้างยากในการเรียน ถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจในบทเรียน จะมีผลทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนบัญชี ผู้สอนจึงควรนำกระบวนการวิจัยมาแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียนในชั้นเรียน เพื่อให้เกิดความรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

จากการเรียนการสอน วิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี รหัส 2201-2006 ระดับชั้น ปวช. 2 สาขาวิชาการบัญชี ที่ผ่านมา ผู้สอนจะใช้วิธีสอนแบบบรรยาย และสาธิตตัวอย่าง ประกอบ ผู้สอนจะเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ให้แก่ผู้เรียน โดยการอธิบายเนื้อหา และวิธีการคำนวณ ตามที่ผู้สอนได้ทำการศึกษาค้นคว้ามา ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับฟัง ทำให้ผู้เรียนบางคนบางกลุ่มไม่สนใจเรียน และไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายขาดความสนใจเรียนรู้ไม่เข้าใจ ในเนื้อหาสาระสำคัญอย่างแท้จริง ในเรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม เพราะในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนต้องมีความรู้เบื้องต้น เกี่ยวกับการคิดคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม เรียกย่อๆ ว่า (Vat) ได้

ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการคำนวณ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ผู้วิจัยจึงได้จัดทำแบบชุดซ่อมเสริม ขึ้นมา เพื่อปรับพื้นฐานความรู้ และฝึกทักษะทางบัญชีของนักเรียน ให้สามารถเรียนรู้โดยเกิดความเข้าใจ และเกิดทักษะในการคำนวณ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ได้เพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยวิธีใช้แบบชุดซ่อมเสริม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้นักเรียนมีทักษะการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม มากยิ่งขึ้น
2. ทำให้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนของนักเรียนและของผู้สอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษา

เนื้อหาในรายวิชาวิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยวิธีใช้แบบชุดซ่อมเสริม ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ แผนกบัญชี เขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

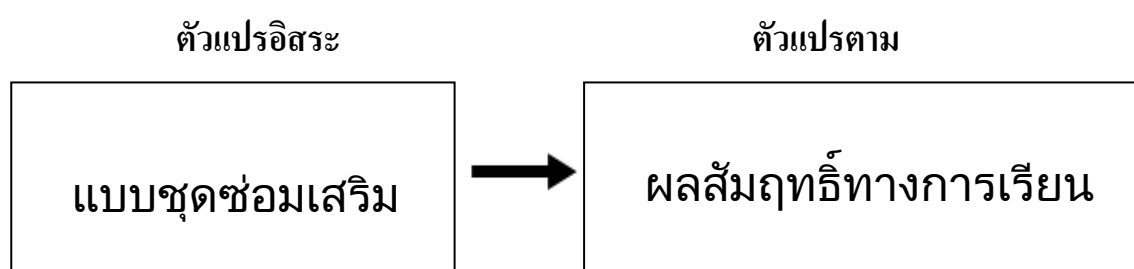
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ห้อง ปวช.2/31 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ แผนกบัญชี เขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการเรียนโดยการใช้ชุดซ่อมเสริม เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่เรียน โดยใช้แบบชุดซ่อมเสริม ทบทวนเพื่อเพิ่มความรู้ ความเข้าใจในบทเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

นิยามศัพท์

แบบชุดซ่อมเสริม หมายถึง การสอนซ่อมเสริมเป็นบริการที่แยกจากชั้นเรียนปกติ เป็นการสอนเพื่อเสริมทักษะ ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

แบบประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน หมายถึง แบบทดสอบความรู้ความสามารถ ของผู้เรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ว่ามีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนมากน้อยเพียงใด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวัดจากค่าของระดับคะแนนว่ามีผลแตกต่างกันเป็นอย่างไร

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบชุดซ่อมเสริม เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานของการศึกษา โดยศึกษาหัวข้อข้อดังต่อไปนี้

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1 แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อารีย์ วชิรวารการ (2542: 143) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการเรียน การสอน การฝึกฝน หรือประสบการณ์ต่างๆ ที่โรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ แต่คนส่วนมากเข้าใจว่าผลสัมฤทธิ์เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนภายในโรงเรียน และมองในแง่ความรู้ความสามารถทางสมองเท่านั้น ในทางที่จริงแล้ว ความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรม ก็เป็นผลจากการฝึกสอนและอบรม ซึ่งก็นับเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ทั้งนี้ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นวิธีการวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางสมองและสติปัญญาของนักเรียน ภายหลังจากที่ได้เรียนไปแล้วโดยใช้แบบทดสอบ

ไพศาล หวังพานิช (2526: 89) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรม หรือจากการสอนซึ่งได้แก่ ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การนำไปใช้ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

กฤษฎา บุญวัฒน์ (อ้างถึงใน พัชรณี ดวงเนตร 2552: 8) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ความสำเร็จ ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือสองอย่างรวมกัน

อภิญา อิงอาจ (2548: 48) ได้กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญา (intellectual factors) เพียงอย่างเดียว ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่ไม่ใช่องค์ประกอบทางสติปัญญา (non-intellectual factors) องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเป็นปัจจัยที่สำคัญส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ หรือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็นความสามารถในการคิดของบุคคล อันเป็นผลมาจากการสะสมของประสบการณ์ต่างๆ รวมถึงความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งความสามารถเหล่านี้วัดได้หลายทาง ส่วนองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญาก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากเช่นเดียวกัน ได้แก่ ทักษะที่มีต่อวิชาที่เรียน รูปแบบการเรียน สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา คุณภาพการสอนของผู้สอน ลักษณะการคบเพื่อน การศึกษาของบิดา-มารดา เป็นต้น นอกจากนี้ ได้สรุปความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถของบุคคลที่เกิดจากการเรียนรู้ สามารถใช้ความรู้ในการแก้ปัญหา ในการคิดสร้างสรรค์ และการศึกษาค้นคว้า และสามารถวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (อ้างถึงใน พัชรณี ดวงเนตร 2552: 10) ได้กล่าวถึงการประเมินผลการศึกษาของผู้เรียนทั้งทางด้านปฏิบัติและด้านเนื้อหา ถือว่าเป็นการประเมินผลการเรียนของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับสูง กลาง หรือต่ำ ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ

- 1) คะแนนเฉลี่ย 0.00-1.99 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

2) คะแนนเฉลี่ย 2.00-2.99 ถือว่าผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

3) คะแนนเฉลี่ย 3.00-4.00 ถือว่าผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง

จากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับของผลความสำเร็จของผู้เรียนที่เกิดจากเหตุแห่งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา หรือองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนในการทำแบบทดสอบและ/หรือคะแนนที่ได้จากงานที่ได้รับมอบหมาย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดระดับของผลความสำเร็จของนักศึกษาซึ่งวัดจากผลการเรียนของรายวิชา การบัญชีต้นทุน 1 สำหรับภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โดยแบ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับต่ำ หมายถึง ผลการเรียนต่ำกว่า ร้อยละ 60

2. ระดับปานกลาง หมายถึง ผลการเรียนตั้งแต่ ร้อยละ 60 – 69

3. ระดับสูง หมายถึง ผลการเรียนตั้งแต่ ร้อยละ 70 ขึ้นไป

1.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สว่าง หลีกเพชร (2541: 57) ได้กล่าวถึง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาเพียงด้านเดียว แต่จะขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่นๆ 3 ประการ ดังนี้

1) พฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียน ประกอบด้วย ความถนัด และพื้นฐานของผู้เรียน

2) คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ ทักษะคิดต่อเนื่องหาวิชาที่โรงเรียนและระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองลักษณะบุคลิกภาพ

3) คุณภาพการสอน ซึ่งได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำได้อีกต้องหรือไม่

กัมปนาท ศรีเชื้อ (อ้างถึงใน พัฒธณี ดวงเนตร 2552: 9) กล่าวถึงการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า การจัดการศึกษาในปัจจุบัน ถือเอาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสภาพความสำเร็จหรือความล้มเหลว ในการจัดการศึกษา ดังนั้น ภาระหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของครู คือการส่งเสริมและจัดปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาให้ถึงขีดสุดตามศักยภาพของตนเอง เพื่อนักเรียนจะได้เรียนรู้อย่างเต็มที่และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำ มีอยู่ 2 ประการ คือ

- 1) องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา
 - 2) องค์ประกอบที่มีได้เกี่ยวข้องกับสติปัญญา โดยองค์ประกอบทั้ง 2 ประการมีบทบาทสำคัญพอๆ กัน ต่อการทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำ
- จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมีหลายองค์ประกอบด้วยกัน ที่สำคัญแบ่งออกได้เป็นสามกลุ่ม คือ
- 1) องค์ประกอบด้านปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน
 - 2) องค์ประกอบด้านตัวนักเรียน และ
 - 3) องค์ประกอบด้านคุณภาพการสอน การบริหารและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

2 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมินผลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีนักวัดผลการศึกษาค้นคว้าให้คำนิยามไว้มากมายดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2540: 21) กล่าวว่า การวัด (measurement) หมายถึง การกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์อื่นๆ แทนปริมาณ หรือคุณภาพ หรือคุณลักษณะ

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2545: 3) ได้ให้ความหมายของคำว่า “การวัดผล” (measurement) หมายถึง กระบวนการกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์ให้กับบุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์อย่างมีกฎเกณฑ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แทนปริมาณ หรือคุณภาพของคุณลักษณะที่จะวัด โดยมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ปัญหาหรือสิ่งที่จะวัด
 2. เครื่องมือวัดหรือเทคนิควิธีในการรวบรวมข้อมูล
 3. ข้อมูลเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ หากเป็นข้อมูลเชิงปริมาณจะต้องมีจำนวนและหน่วยวัด หากเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพจะต้องมีรายละเอียดที่แสดงคุณลักษณะซึ่งอาจไม่ใช่ตัวเลข
- สมนึก ภัททิยธนี (2546: 1) กล่าวว่า การวัดผล (measurement) หมายถึง กระบวนการหาปริมาณ หรือจำนวนของสิ่งต่างๆ โดยใช้ เครื่องมือ อย่างใดอย่างหนึ่งมาวัด ผลจากการวัดมักจะออกมาเป็นตัวเลข หรือสัญลักษณ์ หรือข้อมูล

ไทเลอร์ (อ้างถึงใน อารีย์ วัชรวารการ 2542: 2) ให้ความหมายของการวัดผลในเชิงจิตวิทยาว่า การวัดผลเป็นการรวมของกิจกรรมหลายอย่าง ในกิจกรรมเหล่านั้นมีสิ่งๆ ที่เหมือนกัน

อย่างหนึ่งคือ การใช้จำนวน ดังนั้น การวัดผลจึงหมายถึงการกำหนดค่าตัวเลข โดยเป็นไปตาม กฎ กฎเกณฑ์ที่วางไว้เกี่ยวข้องกับ การบวก ลบ คูณ หาร ทางคณิตศาสตร์

ทอร์นไคค์ (อ้างถึงใน อารีย์ วชิรวราการ 2542: 2) ได้อธิบายความหมายของการวัดผลไว้ว่าการวัดผลเป็นการบอกคุณลักษณะของนักเรียนที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างกว้างขวางจากการให้การศึกษา ซึ่งจะบอกคุณลักษณะได้ 2 วิธี คือ

1. การบอกคุณลักษณะจากการทดสอบ
2. การบอกคุณลักษณะจากการสังเกตพฤติกรรม

ชวาล แพร์ตกุล (อ้างถึงใน อารีย์ วชิรวราการ 2542: 2) กล่าวถึงความหมายของการวัดผลไว้ว่าการวัดผลเป็นกระบวนการใดๆ ที่จะให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่ง อันมีความหมายแทนขนาดสมรรถภาพนามธรรมที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ในตน ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องกระตุ้น ก็ถือเอาจำนวนผลงานที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาเป็นเครื่องชี้ บอกเขาว่ามีสมรรถภาพในเรื่องนั้นๆ เพียงใด

อารีย์ วชิรวราการ (2542: 3) กล่าวว่า การวัดผล คือ การกำหนดค่าตัวเลขให้กับสิ่งที่ถูกวัดตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้

จากความหมายของการวัดผลที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การวัดผลเป็นกระบวนการกำหนดตัวเลขให้แก่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อตรวจสอบขนาดหรือปริมาณและความแตกต่างของคุณลักษณะที่ต้องการจะวัด

ทั้งนี้ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543: 11) ได้แบ่งวิธีการวัดผลเป็น 2 วิธี ได้แก่

1. การวัดผลทางตรง หมายความว่า เป็นความสามารถในการวัดสิ่งนั้นๆ ได้โดยตรงจริงๆ สิ่งที่ต้องการวัดมีรูปธรรม เช่น วัดความยาวของโต๊ะ ซึ่งการวัดแบบนี้มีโอกาสได้คุณลักษณะที่เป็นจริงอยู่มาก เรียกว่าเป็นการวัดด้านกายภาพ

2. การวัดผลทางอ้อม หมายถึง การวัดคุณลักษณะหนึ่งโดยอาศัยวัดจากอีกสิ่งหนึ่ง เช่น การวัดผลการเรียน การวัดเชาว์ปัญญา การวัดเจตคติ การวัดความกังวลใจ เป็นต้น คุณลักษณะเหล่านี้เอาเครื่องมือไปทาบวัดโดยตรงไม่ได้ ต้องผ่านกระบวนการทางสมอง (Mental process) ก่อนเสมอ

การประเมินผล ได้มีผู้ให้นิยามไว้ ดังนี้

อัลกัน และฟิทส์ กิบบอน (อ้างถึงใน อารีย์ วชิรวราการ 2542: 4) กล่าวถึงความหมายของการประเมินผลไว้ว่า การประเมินผล หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบจริงๆ และการนำข้อมูลของการทดสอบจริงๆ มาตัดสินใจ

อารีย์ วชิรวราการ (2542: 4) การประเมินผลเป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งของหรือการกระทำใดๆ โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลช่วงให้ผู้สอนสามารถนำมาใช้ในการแก้ไข ปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้

Glonlund (1976: 6) กล่าวว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการที่เป็นระบบในการตัดสินใจในขอบเขตของวัตถุประสงค์ของการสอนที่เป็นสัมฤทธิ์ผลของนักเรียน

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543: 12) ได้ให้คำนิยามของการประเมินผล ว่าเป็นกระบวนการพิจารณาตัดสินที่เป็นระบบครอบคลุมถึงจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า

การประเมินผล (evaluation) หมายถึงการตัดสินคุณค่าหรือคุณภาพของผลที่ได้จากการวัด โดยเปรียบเทียบกับผลการวัดอื่นๆ หรือเกณฑ์ที่ตั้งไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชุนห์พิมาน บุญมี (2554) ทำวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่องการบันทึกบัญชีตามระบบบัญชีคู่ ในรายวิชาการบัญชีการเงิน สำหรับนักศึกษาสาขางานการบัญชีระดับ ปวส.1 วิทยาลัยเทคโนโลยีโปลิเทคนิคลานนา เชียงใหม่ พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

สายพิน สีดา (2551) ทำวิจัยเรื่อง การใช้ชุดฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหานักเรียนขาดทักษะการบันทึกรายการค้าในสมุดแยกประเภททั่วไป ของนักเรียนระดับ ปวช.1/7 โรงเรียนระยองพาณิชย์การ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 12 คน พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและผ่านเกณฑ์ประเมินทุกคน

ยุพา ภูมินรินท โชติ (2550) ทำวิจัยเรื่อง การสร้างและพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการบัญชีต้นทุน 1 สำหรับนักศึกษา ระดับปวส. 1 สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยอาชีวศึกษาร้อยเอ็ด จำนวน 38 คน พบว่า มีนักศึกษา 30 คน จากทั้งหมด 38 คน คิดเป็นร้อยละ 81.08 ได้ผลการสอบเกินร้อยละ 50 และผลของการขาดสอบหลังเรียนผ่านเกณฑ์การทดสอบ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 91.89 ไม่ผ่านเกณฑ์การทดสอบจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 8.11

สุทธิดา ชัยชนะ (2554) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชีเบื้องต้น 2 เรื่อง การบันทึกรายการเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าในสมุดรายวันทั่วไป ของนักเรียนระดับ ปวช.1/4 โดยใช้แบบฝึกทักษะวิทยาลัยเทคโนโลยีศรีธนาพณิชยการเชียงใหม่ จำนวน 20 คน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และผ่านเกณฑ์ทุกคน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องนั้น ทำให้สรุปได้ว่า การใช้แบบฝึกทักษะ ชุดฝึกทักษะแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน จะทำให้เราเห็นพัฒนาการของนักศึกษาเพราะการเรียนแบบใช้ชุดฝึกนี้ นักศึกษาจะได้เรียนเนื้อหาและหัดทำแบบฝึกไปพร้อม ๆ กัน ทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหามากขึ้นและสามารถทำแบบฝึกได้อย่างถูกต้อง

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบชุดซ่อมเสริม เรื่อง การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบการวิจัยเชิงสำรวจ (Surver Research) โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้น ปวช.2/31 แผนกบัญชี ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ วิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี ในภาคเรียนที่ 2/2558 จำนวน 8 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้น ปวช. 2/31 แผนกบัญชี ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ วิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี ในภาคเรียนที่ 2/2558 จำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการคำนวณ ภาษีมูลค่าเพิ่ม วิชา ภาษีเงินได้นิติบุคคลกับการบัญชี รหัสวิชา 2201-2006 สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 สาขาการบัญชี โดยใช้แบบทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ และหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะเป็นแบบปรนัย จำนวน 1 ฉบับ มี 10 ข้อ

2. แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่องการคำนวณ ภาษีมูลค่าเพิ่ม นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขาการบัญชี

การรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยวัดความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียนก่อนจัดการเรียนการสอน โดยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม กับกลุ่มประชากร

2. ผู้วิจัยดำเนินการสอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการคำนวณ ภาษีมูลค่าเพิ่ม กับนักเรียน สาขาการบัญชี ระดับ ปวช.2 /31 จำนวน 8 คน ในชั้นเรียนร่วมกัน

3. ช่วงเวลาหลังเลิกเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนสาขาการบัญชีระดับ ปวช.2/31 จำนวน 8 คน ทำแบบชุดซ่อมเสริม เรื่องการคำนวณ ภาษีมูลค่าเพิ่ม

4. หลังจากการให้นักเรียน ทำแบบชุดซ่อมเสริม เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำการทดสอบภายหลังการใช้แบบชุดซ่อมเสริม (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดิม

5. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบชุดซ่อมเสริมของนักเรียน ปวช.2/31 มาหาค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการประมวลข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ โดยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้ วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบฝึกทักษะ เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ เรื่องการคำนวณดอกเบี้ยตามสัญญาผ่อนชำระ ของระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาการบัญชี ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ โดยคำนวณหา ค่าเฉลี่ยร้อยละ

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ โดยใช้สูตรทางสถิติ ดังต่อไปนี้

1. ค่าเฉลี่ย
2. ค่าร้อยละ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลพิจารณาจากการทำแบบทดสอบก่อนทำแบบฝึกทักษะ และการทำแบบทดสอบหลังจากทำแบบชุดซ่อมเสริม และนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ผ่านร้อยละ ดังนี้

ตาราง เปรียบเทียบคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนและหลังทำแบบชุดซ่อมเสริม

เรื่อง การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ของนักเรียนระดับ ปวช.2/31 จำนวน 8 คน

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	คะแนนทดสอบ ก่อนทำแบบฝึก (10 คะแนน)		คะแนนทดสอบ หลังทำแบบฝึก (10 คะแนน)		เกณฑ์ที่กำหนด (60 % ขึ้นไป)	
		คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1	น.ส.นันทยา เกษะจิตต์	2	20	7	70	✓	
2	น.ส.ปิยดา รุ่งเรือง	2	20	6	60	✓	
3	น.ส.ลาวัลย์ จันทสุข	3	30	8	80	✓	
4	น.ส.กวีณา น้อยหมื่นไวย์	4	40	9	90	✓	
5	น.ส.สุภารัตน์ แยมแก้ว	3	30	6	60	✓	
6	น.ส.ดวงเดือน วันสืบ	2	20	8	80	✓	
7	น.ส.แพรวพรรณ ปาสาวัน	2	20	8	80	✓	
8	น.ส.ชุติมา ภัคดี	3	30	8	80	✓	
	คะแนนเฉลี่ยทั้งหมด	2.63	26.25	7.50	75.00		

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนระดับ ปวช. 2/31 จำนวน 8 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำแบบทดสอบหลังทำแบบชุดซ่อมเสริม ผ่านเกณฑ์ทุกคน

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการเปรียบเทียบการทำแบบทดสอบ นักเรียนจำนวน 8 คน ทำแบบทดสอบได้ ถูกต้องมากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือเกณฑ์ผ่านต้องได้คะแนน 60 % ขึ้นไป โดยจากผลการทดสอบ คะแนนของนักเรียนก่อนการใช้แบบชุดซ่อมเสริม มีค่าเฉลี่ยทั้งหมด

เท่ากับ 2.63 หรือ 26.25% และคะแนนของนักเรียนหลังการใช้แบบชุดซ่อมเสริม มีค่าเฉลี่ยทั้งหมดเท่ากับ 7.50 หรือ 75.00 % ผลสรุปคือ นักเรียนผ่านเกณฑ์ 8 คน จากจำนวนทั้งหมด 8 คน หรือผ่าน 100 % ซึ่งแสดงว่าแบบชุดซ่อมเสริม ที่ใช้ในการแก้ปัญหา เป็นเครื่องมือที่ทำให้ นักเรียนมีความรู้มากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

อภิปรายผล

1. แบบชุดซ่อมเสริม เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม รายวิชา ภาษีเงิน ได้สนับสนุนคลอบคลุมกับ การบัญชี รหัสวิชา 2201-2006 สำหรับนักเรียน สาขาการบัญชี ระดับ ปวช.2 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เมื่อนำไปใช้แล้วพบว่า นักเรียนให้ความสนใจในการทำแบบชุดซ่อมเสริม เป็นอย่างดี นักเรียนเกิดความเข้าใจในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม มากขึ้น

2. การเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนการใช้ และหลังการใช้แบบชุดซ่อมเสริม โดยใช้แบบซ่อมเสริมชุดเดียวกัน ปรากฏว่าคะแนนของนักเรียนทุกคนเพิ่มสูงขึ้น โดยค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยก่อนใช้แบบซ่อมเสริมเท่ากับ 26.25% และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังใช้แบบซ่อมเสริมเท่ากับ 71.25% มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน สรุปได้ว่าแบบซ่อมเสริม เรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ที่สร้างและนำไปใช้กับนักเรียนสาขาบัญชี ระดับ ปวช.2 ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและมีการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

การใช้ชุดแบบซ่อมเสริม ควรมีชุดแบบซ่อมเสริม ที่มีความหลากหลาย และควรคำนึงถึง ความรู้ของผู้เรียน เพื่อจะได้ใช้แบบซ่อมเสริมอย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการสร้างชุดแบบซ่อมเสริม ในวิชาบัญชีอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังทำชุดแบบซ่อมเสริม

บรรณานุกรม

ซุณหพิมาณ บุญมี. การใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่องการบันทึกบัญชีตามระบบบัญชีคู่ ในรายวิชา

การบัญชีการเงิน. วิทยาลัยเทคโนโลยีโปลิเทคนิคลานนา เชียงใหม่, 2554.

สายพิน สีดา. การใช้ชุดฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหานักเรียนขาดทักษะการบันทึกรายการค้าในสมุดแยก

ประเภททั่วไป. โรงเรียนระยองพาณิชยการ, 2551.

บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น, 2540.

พัฒนณี ดวงเนตร. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบัญชีชั้นกลาง 2 ของนักศึกษาปริญญาตรีปีที่ 2 คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม บางเขน.” ผลงานวิจัย คณะบัญชี

มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2552.

พิชิต ฤทธิจรูญ. หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:

เฮ้า ออฟ เคอร์มีสท์, 2545.

ไพศาล หวังพานิช. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

เพียรทอง อุ่นบุญธรรม. การพัฒนาการเรียนรู้ เรื่องต้นทุนการผลิตสินค้า โดยใช้การจัดการเรียนรู้

แบบสร้างสรรค์. วิทยาลัยเทคโนโลยีศรีธนาพาณิชยการเชียงใหม่, 2554

ยุพา ภูมินรินทโชติ. การสร้างและพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการบัญชีต้นทุน 1. วิทยาลัยอาชีวศึกษา

ร้อยเอ็ด, 2550.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2 .